

Sygn. akt VIII GC 14/12

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2012 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Protokolant: Monika Dobosz

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2012 r. na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcji (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. na rzecz powódki Przedsiębiorstwa Produkcji (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 422322,94 złotych (czterysta dwadzieścia dwa tysiące trzysta dwadzieścia dwa złote i dziewięćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2010 roku,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. rozstrzyga, że koszty procesu ponosi w całości pozwana i pozostawia ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

VIII GC 14/12

UZASADNIENIE

Powód Przedsiębiorstwo Produkcji (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. pozwem z dnia 2 grudnia 2011 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwoty 422323 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2007 roku oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazano, że w 2000 roku powódka nabyła od (...) spółki akcyjnej nieruchomość położoną w miejscowości S. gmina T., na zabezpieczenie reszty ceny kwoty 450000 złotych została ustanowiona hipoteka zwykła na rzecz pozwanej spółki. Pozwana oraz poprzedniczka prawna powódki twierdzą, że cena za nabytą nieruchomość została w całości zapłacona przed 2000 rokiem. Pomimo tego, hipoteka zwykła nie została wykreślona. Następnie począwszy od 2003 roku została do nieruchomości skierowana egzekucja, w następstwie czego nieruchomość została zlicytowana przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach. Ponieważ hipoteka pozwanej zabezpieczała spłaconą wierzytelność spółki (...), komornik sumę uzyskana z egzekucji zgodnie z dyspozycją przepisu art. 1025 k.p.c. przeznaczył w pierwszej kolejności na zaspokojenie wierzycieli hipotecznych. W konsekwencji powyższego pozwana uzyskała nienależne świadczenie w kwocie dochodzonej pozwem, przy czym przyznała owa okoliczność. Powódka wielokrotnie wzywana była do zwrotu uzyskanej nienależnie kwoty, lecz bezskutecznie. Powód wywodził, że w sprawie ma zastosowanie norma art. 410 k.c., albowiem świadczenie nie osiągnęło zamierzonego celu, w postaci spłacenia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, gdyż hipoteka w dacie przekazania pieniędzy przez komornika nie istniała.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, wskazując, że potwierdza, że na jej rachunek bankowy została przekazana nie przez komornika sądowego, lecz przez Sąd Rejonowy w Gryficach kwota dochodząca pozewem na podstawie prawomocnego postanowienia z dnia 19 stycznia 2007 roku w przedmiocie planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji. Wskazano także, że pozwana spółka nie była wierzycielem egzekwowującym, wobec faktu, że przekazanie kwot nastąpiło w oparciu o prawomocne postanowienie sądu egzekucyjnego z dnia 19 stycznia 2007 roku powyższe stanowiło podstawę prawną co powoduje, że nie można mówić o nienależnym świadczeniu, co powinno prowadzić do oddalenia powództwa. Wskazano także, że zarówno dłużnik osobisty pozwanej (Grupa (...) E.) ani dłużnik rzeczowy (powódka) nie podjęli jakichkolwiek czynności nakierowanych na wykreślenie hipoteki. W świetle powyższego, nawet gdyby przyjąć, że kwota uzyskana z egzekucji stanowiła przypadek nienależnego świadczenia to przepis art. 411 k.c nie znajduje w sprawie zastosowania, albowiem spełniający świadczenie wiedział, że nie był zobowiązany. Wskazano także, że powódka po wielu latach występuje z roszczeniem tracąc z pola widzenia swoje niestaranne postępowanie. Ponadto środki których się domaga powinny być przekazane nie jej lecz wierzycielom nie zaspokojonym w toku egzekucji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 grudnia 1996 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w N. oraz Grupa (...) spółka akcyjna w W. zawarli w formie aktu notarialnego umowę sprzedaży nieruchomości zabudowanej położonej w S. w gminie T. stanowiącej działki gruntu numer (...) o łącznej powierzchni 8,13 ha za cenę 750000 złotych, z tym, że nieziszczona tytułem ceny kwota 450000 złotych została rozłożona na trzy równe roczne raty. Dla zabezpieczenia należności z tytułu reszty ceny nabywca ustanowił na rzecz (...) hipotekę w kwocie 450000 złotych. Jednocześnie strony transakcji wniosły o połączenie dwóch ksiąg wieczystych, które dotyczą przedmiotowej nieruchomości i wpisanie hipoteki w księdze wieczystej KW (...). Hipoteka na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. została w dniu 7 kwietnia 1997 roku wpisana w dziale IV księgi wieczystej KW (...).

Dowód: umowa z dnia 11 grudnia 1996 roku (karta 50-55), odpis księgi wieczystej KW (...) (karta 29-49)

W dniu 1 sierpnia 2000 roku powódka nabyła w zamian za przejęcie długu od (...) spółki akcyjnej w W. nieruchomość rolną położoną w S. w gminie T., oznaczonej jako działka gruntu numer (...) o łącznej powierzchni 98,13 ha, dla której Sąd Rejonowy w Gryficach prowadzi księgę wieczystą KW (...). W umowie sporządzonej w formie aktu notarialnego wskazano, że w księdze wieczystej KW (...) w dziale IV wpisano hipotekę zwykłą w kwocie 450000 złotych na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N..

Dowód: umowa z dnia 1 sierpnia 2000 roku (karta 25-28)

Grupa Przedsiębiorstw (...) spółka akcyjna spłacił pozwanej całą należność zabezpieczoną hipoteką. Jednakże pomiędzy spółką (...) a pozwaną zaistniał spór pozasądowy co wysokości odsetek. Postanowieniem z dnia 4 marca 2002 roku Sąd Rejonowy dla miasta W. w W. odmówił nadania klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 11 grudnia 1999 roku, odnosząc, że nie precyzyjna pozwana wyliczyła wysokość odsetek.

Dowód: pismo z dnia 31 grudnia 1999 roku (karta 56), pismo z dnia 1 sierpnia 2002 roku (karta 57), pismo z dnia 8 lipca 2002 roku (karta 58-59), pismo z dnia 4 marca 2002 roku (karta 60-61), wniosek o nadania klauzuli wykonalności (karta 62-64), postanowienie Sądu Rejonowego dla miasta Warszawy (karta 65-67), wydruk kartoteki i kont (karta 69), dowody uiszczenia wpłat (karta 70-74), zeznania świadka S. P. (karta 183-184), wyjaśnienia reprezentanta powoda R. S. (karta 185-186).

Kłopoty finansowe powodowej spółki zaczęły się w 2003 roku. W 2005 roku doszło do egzekucji z nieruchomości i w dniu 20 października 2005 roku odbyła się licytacja nieruchomości położonej w S. w gminie T., dla której Sąd Rejonowy w Gryficach prowadzi księgę wieczystą KW (...). W dniu 19 stycznia 2007 roku został sporządzony plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji. Pozwana jako wierzyciel hipoteczny nieegzekwujący została zaspokojona w kategorii V i w dniu 29 marca 2007 roku z rachunku Sądu Rejonowego w Gryficach przekazano pozwanej kwotę

422322,94 złotych, z czego 307606,94 złotych było tytułem należności głównej, 114716 złotych tytułem odsetek. Powód wzywał pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. W dniu 6 sierpnia 2010 roku powód wezwał pozwaną przed Sądem Rejonowym w Gryficach do próby ugodowej. Wskazane czynności nie osiągnęły rezultatu.

Dowód: polecenie zapłaty kwoty 422322,94 złotych (karta 22), postanowienie od podziału sumy uzyskanej z egzekucji (karta 106-111), zawezwanie do próby ugodowej (karta 14-16), pisma (karta 17-21), protokół z posiedzenia pojednawczego z dnia 24 listopada 2010 roku (karta 13)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawała okoliczność, że spółka (...) spłaciła w całości cenę nabycia z tytułu zawartej umowy sprzedaży nieruchomości w dniu 11 grudnia 1996 roku, powyższe wynika z okoliczności sprawy, co także wprost i wyraźnie zostało przyznane przez pełnomocnika pozwanej podczas rozprawy. Poza sporem pozostawał także i ta okoliczność, że pozwana nie była wierzycielem egzekwującym, nie posiadała także tytułu wykonawczego przeciwko powodowi, czy też spółce akcyjnej (...) - zbywcy nieruchomości. Pozwana uzyskała sumę z egzekucji w trybie art. 1025 § 1 ust. 4 (obecnie 5) k.p.c. od dłużnika rzeczowego, podczas gdy wcześniej uzyskała należność także od dłużnika osobistego.

Należy podkreślić, że w myśl art. 94 ustawy o księgach wieczystych i hipotece przed zmianą dokonana ustawą z dnia 20 lutego 2011 r. a więc w dacie kiedy doszło do spłaty wierzytelności i trwało postępowania egzekucyjnego wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki. Do wygaśnięcia hipoteki nie jest potrzebny wpis jej wykreślenia w księdze wieczystej, nie ma on bowiem, w przeciwieństwie do ustanowienia hipoteki, charakteru konstytutywnego. W interesie właściciela nieruchomości obciążonej leży jednak to, aby wyłączyć działanie rękami wiary publicznej ksiąg wieczystych. Do czasu wykreślenia działa zgodnie z art. 3 ust. 1 u.k.w.h. domniemanie prawne istnienia hipoteki. W obecnym stanie prawnym doszło do zmiany treści art. 1036 § 2 k.p.c. i obecnie wierzyciel hipoteczny nie egzekwujący nie uczestniczy wprost w podziale sumy uzyskanej z egzekucji, tylko jeżeli wierzytelność hipoteczna nie jest stwierdzona tytułem wykonawczym, należność przypadającą wierzycielowi hipotecznemu pozostawia się na rachunku depozytowym sądu.

Konsekwencją wygaśnięcia hipoteki, jest zasadne twierdzenie strony powodowej, że spełnienie świadczenia nastąpiło bez podstawy prawnej.

Strona powodowa wywodziła w pozwie, że pozwana otrzymała dochodzoną pozwem kwotę bez podstawy prawnej, co stanowi świadczenie nienależne, albowiem spełnienie owego świadczenia nie osiągnęło zamierzonego celu i jako podstawę powołano przepis art. 410 k.c.

Nienależne świadczenie jest szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia; w związku z tym stosuje się do niego przepisy art. 405-409 k.c. Nienależne świadczenie odróżnia się od pozostałych przypadków bezpodstawnego wzbogacenia źródłem powstania, bowiem do zaistnienia tego zobowiązania dochodzi w wyniku spełnienia świadczenia przez zubożonego, a nie poprzez jakiegokolwiek inne przesunięcia majątkowe, niebędące świadczeniem (jak w pozostałych wypadkach bezpodstawnego wzbogacenia). Jednocześnie zachodzi brak podstawy prawnej do świadczenia. Jak ujmuje się w orzecznictwie w kodeksie cywilnym nienależne świadczenie jest tylko szczególnym przypadkiem niesłusznego wzbogacenia (art. 410 k.c.), co ma istotne znaczenie, bowiem przyczyną powstania roszczenia z tytułu nienależnego świadczenia pozostaje bezpodstawność ("bez podstawy prawnej") przesunięcia majątkowego, a zatem jego "niesłusność" (wyrok SN z dnia 21 listopada 1966 r., II PR 512/66, LEX nr 6075). Należy także zaakcentować, że gdy określone przesunięcie majątkowe nie jest wynikiem świadczenia, nie może powstać roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia, lecz jedynie roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia na zasadach ogólnych (art. 405-409 k.c.) - wyrok SN z dnia 11 września 1997 r., III CKN 162/97, OSNC 1998, nr 2, poz. 31, M. Praw. 1998, nr 3, s. 3.

W realiach niniejszej sprawy nie doszło do świadczenia przez powoda, a jedynie do przekazania kwoty uzyskanej z egzekucji na rzecz pozwanej-jako wierzyciela hipotecznego, z tytułu wpisanej hipoteki do księgi wieczystej. W sprawie o czym było mowa wyżej, przekazane kwoty nastąpiło nie na rzecz wierzyciela egzekwującego. Strona pozwana wskazywała, że przepis art. 411 pkt 1 k.c. wyklucza możliwość żądania kwoty przekazanej w toku egzekucji, albowiem spełniający świadczenie wiedział, nie był do niego zobowiązany.

Z treści art. 411 pkt 1 k.c. wynika, że nie można żądać zwrotu świadczenia "jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany". W sytuacji świadomości braku podstawy prawnej (art. 411 pkt 1 k.c.) spełniający świadczenie ma świadomość swojej sytuacji faktycznej oraz prawnej i mimo iż wie, że nie jest zobowiązany, spełnia jednak świadczenie. Jak trafnie wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego przepis ten zakłada, że skoro ktoś wiedząc, że nie jest zobowiązany, świadczenie spełnia, powinien skutki tego ponieść i nie może zaprzętać sądów pozwami o zwrot (wyrok SN z dnia 25 lipca 2000 r., II CKN 294/00, LEX nr 533859). Przy wykładni pojęcia "wiedzy" w rozumieniu art. 411 pkt 1 k.c. wskazuje się, że jest to całkowita świadomość tego, iż świadczenie się nie należy i że spełniający je może bez ujemnych dla siebie konsekwencji prawnych go nie wykonać, a mimo to je spełnia (por.: wyrok SN z dnia 28 października 1938 r. C I 1642/37, Zb. Orz. 1938, nr 7, poz. 306). Wskazuje się także, że przepis art. 411 pkt 1 k.c. ma zastosowanie także wówczas, gdy z żądaniem zwrotu nienależnego świadczenia występuje osoba, która wiedziała o braku własnego zobowiązania wobec egzekwującego wierzyciela i nie podjęła żadnych przewidzianych prawem czynności, zmierzających do ograniczenia lub uniemożliwienia kontynuowania egzekucji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2002 r. IV CKN 1166/00)

W art. 411 pkt 1 k.c. wyłączona została możliwość skutecznego żądania zwrotu spełnionego świadczenia, jeżeli nie zachodzą sytuacje przewidziane w końcowej części tego przepisu. Świadczenie ma wówczas charakter definitywny, mimo pojawienia się stanu nienależnego świadczenia (art. 410 § 2 k.c.). Najogólniej biorąc, wyłączenie roszczenia kondykcyjnego następuje wówczas, gdy spełnione zostają następujące przesłanki: nieistnienie zobowiązania między świadczącym i przyjmującym świadczenie, spełnienie świadczenia oraz świadomość po stronie świadczącego braku obowiązku świadczenia.

W rozpatrywanej sprawie nie pojawiły się wszystkie przesłanki uzasadniające zastosowanie art. 411 pkt 1 in principio k.c. Przede wszystkim nie doszło do wyegzekwowania owej kwoty przez pozwaną, a organy egzekucyjne przekazały pozwanej kwotę zgodnie obowiązującymi wówczas przepisami, lecz niejako bez woli strony pozwanej. Wskazano wcześniej, że obecnie nie było takiej możliwości w świetle zmiany treści art. 1036 § 2 k.p.c. i obecnie wierzyciel hipoteczny nie egzekwujący nie uczestniczy wprost w podziale sumy uzyskanej z egzekucji, tylko jeżeli wiarygodność hipoteczna nie jest stwierdzona tytułem wykonawczym, należność przypadającą wierzycielowi hipotecznemu pozostawia się na rachunku depozytowym sądu. Oznacza to, że nie można jak chce tego strona pozwana zarzucić, że powód miał świadomość tego, iż egzekwowana przez komornika należność została już wcześniej zaspokojona, skoro należność ta nie była w ogóle egzekwowana, a pozwana nie posiadała nawet tytułu wykonawczego.

Niewątpliwie, spełnienie świadczenia w okolicznościach określonych w art. 411 pkt 1 k.c. zakłada istnienie elementu woli po stronie świadczącego. Wola ta obejmuje dokonanie przysporzenia majątkowego na rzecz osoby przyjmującej świadczenie. Ujawnia się ona najpełniej wówczas, gdy świadczący dobrowolnie spełnia świadczenie, do którego w ogóle nie był zobowiązany. Nie znaczy to jednak, że element woli zostaje wyeliminowany w każdym przypadku, w którym wyegzekwowano świadczenie w postępowaniu egzekucyjnym, mimo wcześniejszego wygaśnięcia uzasadniającego go zobowiązania. Przepis art. 411 pkt 1 k.c. obejmuje zatem sytuację, w której wykonanie zobowiązania następuje nie tylko w wyniku zachowania się dłużnika, ale także w rezultacie wyegzekwowania świadczenia w toku postępowania egzekucyjnego. Istotny jest bowiem nie sam sposób dokonania świadczenia (bezpośrednio lub w wyniku czynności egzekucyjnych), ale to, czy jurydyczny efekt spełnienia świadczenia w postaci przysporzenia w majątku przyjmującego świadczenie mógł być objęty wolą świadczącego. W niniejszej sprawie nie może być mowy w ogóle o egzekwowaniu świadczenia strony pozwanej, do przysporzenia doszło bez żadnych działań ze strony pozwanej, zatem należy się odwołać do ogólnych zasad bezpodstawnego wzbogacenia.

Stanowi o tym art. 405 k.c. W judykaturze podkreślono, że bez znaczenia jest, w wyniku jakiego zdarzenia nastąpiło wzbogacenie; może to być działanie wzbogaconego, zubożonego, osoby trzeciej, a także jakiegokolwiek inne zdarzenie. Istotnym jest jedynie, by w wyniku tego zdarzenia nastąpiło przesunięcie korzyści z majątku zubożonego do majątku wzbogaconego (wyrok SN z dnia 23 listopada 1998 r., II CKN 58/98, LEX nr 55389). Dodatkowo przyjęto, iż dla istnienia wzbogacenia w rozumieniu art. 405 k.c. nie ma znaczenia wina wzbogaconego lub jakiegokolwiek inna forma jego uchybienia lub zaniedbania, bezprawność ani związek przyczynowy w ujęciu art. 361 § 1 k.c. (wyrok SN z dnia 28 kwietnia 1999 r., I CKN 1128/97, niepubl.). Zauważono także, że dla istnienia bezpodstawnego wzbogacenia nie ma znaczenie ani wiedza, ani wola osoby wzbogaconej, a do bezpodstawnego wzbogacenia może dojść nawet wbrew woli tej osoby (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2002 r., V CKN 641/00, LEX nr 54331), natomiast zdarzenie prowadzące do wzbogacenia (i jednocześnie zubożenia) może polegać na jednej czynności faktycznej lub prawnej, ale może się na nie również składać kilka wzajemnie ze sobą powiązanych czynności dokonanych przez zubożonego, wzbogaconego lub przez osoby trzecie (wyrok SN z dnia 22 listopada 2006 r., V CSK 289/06, LEX nr 391791).

Należy także wskazać, że starsze orzecznictwo sądowe dopuszczało możliwość dochodzenia w trybie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu zwrotu wyegzekwowanych kwot w trybie postępowania egzekucyjnego w administracji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1976 r. III CZP 42/76). Wskazano bowiem w uzasadnieniu cytowanego wyroku, że powództwo o ustalenie nieistnienia należności lub istnienia jej w wysokości niższej od egzekwowanej może być, jako powództwo ustalające, wniesione do chwili wyegzekwowania należności. Po wyegzekwowaniu powództwo ustalające staje się bezprzedmiotowe i wobec braku interesu prawnego jest w świetle art. 189 k.p.c. niedopuszczalne. Nie może to jednak prowadzić do wniosku, że z chwilą wyegzekwowania należności dłużnik jest pozbawiony wszelkiej ochrony swych praw. Taki pogląd nie ma oparcia w obowiązujących przepisach. Jeżeli więc należność w całości lub w części nie istniała i została wyegzekwowana, dłużnikowi przysługuje na ogólnych zasadach powództwo o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia przewidziane w art. 405 i nast. k.c.

Powyższe należy także odnieść do sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie. Wbrew poglądom formułowanym przez pozwaną, postanowienie Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 19 stycznia 2007 roku w przedmiocie planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji nie stwarza, czy też nie kreuje podstawy prawnej dla wygaśniętego roszczenia, zabezpieczonego wygaśniętą, ale wciąż ujawnioną w księdze wieczystej hipoteką. Kognicja bowiem sądu egzekucyjnego w myśl uregulowania z art. 1028 § 2 zd. 2 k.p.c. nie obejmuje sporu co do istnienia prawa objętego podziałem. Obecnie zostało to dostrzeżone przez ustawodawcę i w myśl art. 1036 § 2 k.p.c. obecnie gdy wierzytelność hipoteczna nie jest stwierdzona tytułem wykonawczym, kwotę pozostawia się na rachunku depozytowym sądu, a nie wypłaca automatycznie wierzycielowi rzeczowemu.

Zasadnie także strona powodowa twierdzi, że sprzeczne z zasadami współżycia społecznego jest zachowanie pozwanej, albowiem nie chcąc zwrócić kwoty przekazanej jej przez organy egzekucyjne, otrzymała owe kwoty dwukrotnie najpierw od dłużnika osobistego, a następnie rzeczowego.

Sąd przeprowadzając postępowanie dowodowe oparł się przede wszystkim na dokumentach, które w sprawie były niesporne. Uzupełniającą oparł się także na zeznaniach świadka S. P. oraz reprezentanta powoda, gdyż zeznania te pozostawały w zgodzie z dowodami z dokumentów. Sąd pominął także dowody z zeznań świadków C. K. i L. K., zgłoszonych przez stronę pozwaną na okoliczność, że powódka powiązana kapitałowo z dłużnikiem posiadała wiedzę o wpisaniu hipoteki, która zabezpieczała spłaconą wierzytelność, oraz, że nie podjęła działań nakierowanych na wszczęcie postępowania o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Powyższe okoliczności były w sprawie niesporne, zaś w ocenie sądu niepodjęcie działań zmierzających na wykreślenie hipoteki nie mogą pozbawiać powoda prawa do dochodzenia swoich roszczeń w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Trafnie strona pozwana zarzuca, że powódka niezasadnie domaga się odsetek od dnia 19 marca 2007 roku. Żądanie zwrotu świadczenia nienależnego lub bezpodstawnego jest świadczeniem bezterminowym, o zwłoce można mówić dopiero od dnia następnego po wezwaniu do spełnienia świadczenia nienależnego. W ocenie sądu wobec przywoływanych przez pozwaną powiązań kapitałowych pomiędzy powodowa spółką a spółką (...) oraz wobec wiedzy

pozwanęj o owych powiązań, termin ten należy liczyć od wezwania do zapłaty z dnia 4 marca 2010 roku, zatem ustawowe odsetki za zwłokę zasądzono od dnia 10 marca 2010 roku, oddalając powództwo w pozostałej części.

Nieznaczna korekta żądania powoda doprowadziła do wniosku, że to powoda należy uznać za wygrywającego sprawę, zaś pozwana ma obowiązek zwrócić powodowi koszty procesu zgodnie z regułą z art. 100 zd. 2 k.p.c. W myśl zasady z art. 108 § k.p.c rozstrzygnięto, że koszty procesu w całości ponosi pozwana, a szczegółowe ich wyliczenie pozostawiono referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia.